

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מזומנים משתתפים. אחד מן המשתתפים בחיבור החומר המתפרסם בעמוד זה, יזכה בפרס של עשר לירות, שיוענק מדי שבוע. הווי כה השבוע הוא הקורא עזי בן-רוני, תל-אביב.

ספר אסתא!

המקומיים, כבר עזב את הארץ וחלק עדיין יושב על המזודות ומחכה. תת' שר המסחר והתעשייה, שיוקרתו הועמדה בסכנה, עושה מאמצים נואשים לפתוח את שערי המפעל החדש, והוא מגייס עכשיו כספים ממקורות שונים והכריז אפילו על מגבית של כמה עשרות מיליוני לירות.

מתוגי התעשיינים נרמו, שאף על פי שהם יתרמו למגבית זו מרצון, אין הם רואים בעין יפה פעולות פרטיזניות כאלה, שמטרתן לחפות על תכנון לקוי ועל קוצר-ראות. ביחוד שמפעל דימונה זה, אפילו אם יושלם ויתחיל ביצור, תהיה תוצרתו בלתי-רב-טבילית.

למרות האופטימיות שאפפה בשנה ה' אחרונה את משרד המסחר והתעשייה הגיעה תעשיית-הטקסטיל עד סף משבר. למרות המגביות ולמרות עזרתם האדיבה של משקיעי-חוץ, לא הצליחו להעמיד את מפעלי הטקסטיל החדשים, באזורי הפיתוח, על רגליהם. מפעל דימונה, ל-משל, זה שתת' שר המסחר והתעשייה תלה בו תקוות כל כך מרובות, סגר את שעריו וכל עבודה בו נפסקה. חלק מה-מומחים הזרים, שהורינו את העובדים

השקשת

ראש-העין, שהציע פר"ש על שרונה לו של טוראי, ואמנון שריה, חיפה: קמצן שהתכופף להרים שילונג שנפל לחור.

עכשיו אני מחכה לראות איוו כו' תרת תציעו לקשקשת הבאה (שמאל).

הכותרת המוצלחת לקשקשת האחרונה (צד ימין) ניתנה על-ידי יואב צבי, תל-אביב, שהציע: **צואר של בת יענה שתקעה את ראשה בחול.** הצ-עות נוספות הראויות איך שהוא לפיר-סום, נשלחו מהקוראים: מלמד שלום,

מזה צוחקים הסטודנטים הישראלים באיטליה

ווד ליבל, מילאנו

רגע! רגע! רגע!!!

1984

מחזה אימים נוסח ג'ורג' אורוול

מערכה ראשונה:
(משרד בית-החרושת ביום קבלת ה' משכורת. תור גדול של פועלים עומד לפני הקופה.)
פועל: (לקופאי) אתה רוצה להגיד לי שנו המשכורת שלי?
קופאי: מה יש, לא מוצא חן ב-עניני?
פועל: רק 114 לירות?
קופאי: זה כל מה שמגיע לך.
פועל: מה זאת אומרת, זה כל מה שמגיע לך? הרי קיבלתי קודם 150 לירות.
קופאי: אני רואה ששכחת שהאינ-דכס ירד.
פועל: כל חודש אתה משלם לי פחות וכל פעם אתה אומר לי שהאינ-דכס ירד.
קופאי: תראה מוישה, אם אני אומר לך שהאינדכס ירד ב-15 נקודות, או אני לא ארמה אותך. לך להסתדרות אם זה לא מוצא חן בעיניך.
(הפועל לוקח את 114 הלירות ואת התלוש והולך.)
מסך

מערכה שנייה:
(במרתף סופרמרקט גדול, הפועל, יחד עם אשתו, בודקים מקרר חשמלי.)
הפועל: (למוכרת): כמה עולה ה-מקרר הזה?
מוכרת: 45376.75 לירות.
הפועל: מה? ארבעים וחמשה אלף שלוש מאות שבעים ושש לירות?
מוכרת: ושבעים וחמש אגורות!
הפועל: השתגעתי?
מוכרת: סלח לי אדוני, אך אבקש ממך לדבר קצת יותר בנימוס. הלקוח אמנם צודק תמיד, אבל איני מוכנה לסבול עלבונות.
הפועל: אבל איך זה ייתכן ש-מקרר רגיל יעלה ארבעים וחמשה אלף לירות?
מוכרת: ועוד שלוש מאות שבעים ושש לירות ושבעים וחמש אגורות.
הפועל: אבל איך זה ייתכן?!
מוכרת: זה כולל כבר את כל המסים.
הפועל: כמה זה כבר כל המסים?
מוכרת: מיד אגיד לך. (הולכת לדלפק המכירות וחוזרת עם ספר. מע-לעלת בו) מחיר המקרר עצמו 295 לירות וכל השאר מסים ממשלתיים.
הפועל: מה זה, השתגעו?
מוכרת: כבר ביקשתי ממך שלא תעליב אותי!
הפועל: לא אליך התכונתי, זה לממשלה.
אשתו: מה אתך, מוישה? דבר בשקט!
הפועל: מה שקט! אני אצק פה עד ש-...
אשתו: אל תצעק, מוישה. אנחנו נלך מפה, אנחנו נעזוב בכלל את הארץ הזו שאי אפשר לקנות בה פריגיידר.
הפועל: לרדת?
אשתו: לרדת. לעלות. לא איכפת לי איך תקרא לזה. עם מחירים כאלה אני לא נשארת פה יותר! (יוצאים ברוגז)
מסך

מערכה שלישית:
(משרד נסיעות)
הפועל: (לפקיד משרד הנסיעות) כמה יעלה לנו כרטיס לאיטליה?
הפקיד: הלון וחזור?
הפועל: לא, רק הלון.
הפקיד: (מסתכל במחירון) 300 לירות.
הפועל: אז תן לי שני כרטיסים, בבקשה.
הפקיד: (עושה חשבון) עשרים ו-חמשה אלף, תשע מאות ושתי לירות בבקשה.
הפועל: כמה אמרת?
הפקיד: עשרים וחמשה אלף, תשע מאות ושתי לירות, בבקשה.
הפועל: איך זה? הרי אמרת 300 לירה כרטיס אחד?
הפקיד: זה באמת שלוש-מאות לירות הכרטיס, אבל שני כרטיסים ו-עוד מס בסך של שנים עשר אלף שש מאות חמישים ואחת לירות לכרטיס, אז זה ביחד 25,902 לירות.

עעות

יעולם זדקת

מעשה ביהודי שבא אל הרבי וביקש פרה לאחד החסאים שלו (חרות)

הניה גולדמן, רמת-ישראל
זו פרת, זו חליפתי.
מר י. ל. מלצר מבקש מאתנו לפרסם הדברים הבאים בשם מכון ויצמן (הארץ)

נתי ברק, חיפה
ויפתח האלוהים את פי העיתון.
מעריב הוא עתון בעל טינפורי מציה טובה בדרך כלל (מעריב)

עזי בן-רוני, תל-אביב
שרק לא יטפורמץ יותר מדי.
משחה לרסוי חחיות (מודעה ב' דבר)

אבישי כהן, גדרה
עכשיו הסרטן בתור.
מר מרדכי זמיר ראש עיריית תל-אביב (ידיעות אחרונות)

יחזקאל קופמן, תל-אביב
נעים נמירות ישראל
השבוע דוכאה מהפכה בלבון (ידיעות אחרונות)

יפה כהן, חיפה
עוד פעם?